

Odmev iz Afrike.

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških misijonov s
prilogo „Klaverjev koledar“.

Izda ja

Klaverjeva družba.

Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Naročila naj se naslavlajo:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA V LJUBLJANI,
Pred škofijo št. 8.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list tudi v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Velikodušne mladenke, ki žele vstopiti v Družbo sv. Petra Klaverja kot »pomožne misijonarki za Afriko«, naj se s prošnjo zaupno obrnejo na vrhovno voditeljico g. grafico Mr. Ter. Ledóchowsko v Rimu 23, via dell'Olmata 16, ali pa na tajništvo vrhovnega vodstva v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

VSEBINA:

Proglasitev mučencev iz Ugande za blažene. — Poziv k sodelovanju za razširjenje katoliškega tiska za Afriko. — Kobilice. — Izkaz razdeljenih misijonskih milodarov v l. 1919. — Kratko misijonsko poročilo. — Spreobrnjenje slovečega čarovnika Samakupa. — Carovnik pri rodu Batonga. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Iz naše listnice. — Sv. Peter Klaver prosi milodarov za zamorce po ulicah mesta Kartagena. — Slike: škof Streicher in prve cvetke črnih duhovnikov v Ugandi. — Potujoče kobilice opustošijo polje v Eritreji. — Katehist Rok s svojo ženo in otrokom.

Darovi

od dne 1. marca do 30. aprila 1920:

Za afrikanske misijone K 6.814'97	Za misijonsko zvezo K 324'80
Za sv. maše K 2.125'50	Za zidavo cerkve K 40'—
Za stradajoče K 236'10	Darovi brez podatkov K 912'70
Za gobavce K 35'50	Za Klaverjevo družbo K 574'20
Za odkup sužnjev K 7.422'50	Podporniški prispevki K 893'50
Božinski darovi K 7.444'—	Prispevki udeležnikov Klaverjeve družbe K 10'50
Darovi za krščence K 183'—	Za misijonarje sv. Jožefa K 15'—
Za semenišnike K 17'—	Za cerkev sv. Jožefa K 82'—
Za katehiste K 174'20	Po preč. gosp. kpl. M. Radošu,
Za zamorske otroke K 359'92	Naklo, od treh neimenovanih
Za kruh sv. Antona K 7.399'53	oseb za kruh sv. Antona v
Za Klaverjev vinar K 195'50	zahvalo za uslišano prošnjo:
Za Zvezo otrok za Afriko K 515'90	K 15'—
Za mašno zvezo K 2.582'70	

Pozor!

Naši cenjeni dobrotniki in naročniki se vljudno prosijo, da pri pošiljlatvi denarja vedno natančno določijo namen zneska. Bodisi kot naročnina, za afrikanske misijone sploh, ali za mašno zvezo, kruh sv. Antona, Klaverjevo družbo itd. Enako prosimo, da se pisma in dopisnice frankirajo po novih poštnih pristojbinah.

Vljudno prosimo, da se nam v prihodnje mašni prispevki (t. j. naročila za sv. maše) ne pošiljajo izpod 20 kron.

Škof Streicher in prve cvetke črnih duhovnikov v Ugandi.

Proglasitev mučencev iz Ugande blaženim.

Tu podajamo kratke poteze iz govora preč. o. Burtina, generalnega prokuratorja Družbe belih očetov, na dan objave dekreta proglasitve mučencev iz Ugande blaženim (29. februarja 1920).

Ko je slavní kardinal Lavižeri apostolsko delovanje prenesel v Alžir, Saharo in Sudan, sklène neutrudljivi dušni pastir, ki sta ga sv. Oče Pij IX. in Leon XIII. — ta še na smrtni postelji — k temu navduševala, pohiteti v srce Afrike.

Bilo je leta 1879., ko so prvi misijonarji, 14 mesecev po svojem odhodu iz Alžira, dospeli do velikih jezer ob ravniku. Ob Viktorija-jezeru so našli nadarjeno in zveličanja željno ljudstvo. Kakor nekoč v poganskem Rimu, tako je tudi tukaj krščanska vera ravno na kraljevem dvoru našla najbolj sprejemljiva srca. Plemiči kralja Muanga so s svojim čednostnim življenjem kmalu pokazali, kako zelo so nanje vplivali nauki krščanske vere. Posebno se je odlikoval njihov načelnik, Karol Luanga, s svojim zgledom, priporočajoč tudi svojim, zlasti mlajšim

tovarišem čistost duše in telesa. To pa je na vso moč v oči bôdlo pregreham in strastem vdanega kralja; in ker je bil vrh tega še naščuvan od fanatičnih mohamedancev, zagrozi svojim podložnikom s smrtno kaznijo, če bi se še nadalje učili od misijonarjev krščanskih resnic. Grožnjam so kmalu sledila dejanja; dal je nekaj novokrščencev umoriti, enega pa je usmrtil sam. Anastazij Radckukuta je bil obglavljen, Pontianus Ngondue in Goncaga Gonca pa sta bila prebodena z sulicami; Mateju Murumba so odsekali roke in noge, mu izrgali cele kose mesa iz telesa in jih sežgali pred njegovimi očmi; Andreja Kagwa so obglavili, ko so mu prej odsekali roke in noge. Jožef Mukaza je umrl pod sekiro, njegovo truplo pa so nato vrgli v ogenj; Janeza-Marija Mugei so grozovito umorili na obrežju nekega malega jezera. Dionizija Sebugwa pa je kralj sam prebodel s sulico, ko ga je nekoč zalotil pri poučevanju prijatelja v krščanski veri.

Ostala je še skupina plemičev, od katerih se je najmlajši, z imenom Kicito, nahajal v starosti ljubeznive mučenice sv. Neže, kateri je bil enak tudi v stanovitnosti in v junaškem pogumu. Ali si bo kralj upal iztegniti svojo roko tudi nad to mladostno trumo, ki mu je tako zvesto služila in se branila pokoriti se le njegovim pregrešnim ukazom? Muanga ukaže nekega dne vsem svojim plemičem, naj se zberejo na dvorišču. Reče jim: »Kdor moli k Bogu kristjanov, naj stopi na drugo stran dvorišča!« In vrli mladenci so se vsi brez izjeme podali tjakaj. Tam so jih brez usmiljenja zvezali in odvedli v ječo. Veseleč se, da morejo trpeti za Kristusa, so s hrepenenjem pričakovali drugega dne, ko so imeli biti na grmadi sežgani. O, kako dolga se jim je zdela ta noč 26. maja 1886! (Torej ravno pred 35 leti.)

Drugi dan jih odvedejo na sloviti grič Namongo. Tam se junaški spoznavalci bratsko objamejo ter navdušujejo drug drugega k stanovitnosti v veri, spodbujajoč se k ljubezni do Jezusa Kristusa. Nato jih krvniki zvežejo in polože na grmado. A komaj jih obda plamen, že po zgledu svojega božjega mojstra začno moliti za svoje preganjalce; in molili so tako pristrčno, da je njihova molitev zvenela kot nebeška godba. Vedno bolj rastoči plamen je polagoma udušil njihove glasove, dokler niso naposled popolnoma obmolknili. Duše svetih mučencev so pohitele k svojemu Stvarniku, kjer jih je že čakal

njihov pögumni vodja Karel Luanga, ki je bil tudi živ sežgan.

Kako genljiv prizor, vreden prvih časov krščanstva! Ne vem, če ga prekašajo oni starega krščanskega veka, ki jih vendar tako občudujemo.

Poziv blagim dušam

k sodelovanju za razširjenje katoliškega tiska za Afriko.

Pod varštvom sv. Katarine, mučenice Aleksandrijske.

Mnogoštevilna pisma, ki jih dobiva po sklenjenem miru osrednja hiša Klaverjeve družbe, v katerih afrikanški misijonarji iskreno in nujno prosijo tiskanja knjig v različnih zamorskih jezikih. Ker pa naša tiskarna nikakor ne more ugoditi vsem prošnjam in ker tega dela radi nenavadno visokih cen ne moremo oddati drugim tiskarnam, je tozadevno posebno podjetje nujno potrebno. Vsled teh razmer smo prepričani, da Bog hoče, da se to podjetje razvije in da se bodo katoličani — vsak po svojih močeh — z veseljem odzvali našemu vabilu.

Zamorci prejmejo po misijonarju luč sv. vere ter se pod vplivom krščanskih šeg vedno bolj razvijajo in izobrazujejo. Zlasti sedaj, ko se jih toliko vrača iz Evrope nazaj v domovino. Pri nekaterih rodovih se vsi otroci uče čitati in pisati ter prosijo knjig. Gre se v prvi vrsti za berilo verske vsebine: katekizme, zgodbe sv. pisma, liste in evangelije, Hojo za Kristusom, Obiskovanje najsvet. Zakramenta sv. Alojzija Ligvorija, mašne molitve in kerkvene pesmi. Naši novokrščenci dan za dnevno iskreno prosijo te duhovne hrane; jim li jo bomo morali odreči?

Neki izkušen misijonar nam piše: »Predvsem tiskajte knjige verske vsebine! Vendar pa se ne smete omejiti samo nanje, kajti tudi slovarčki, čitanke in slovnice so nam neobhodno potrebne. Naš sv. Oče Benedikt opozarjajo v svojem pismu o misijonih na važnost tega podjetja ter misijonarjem nujno priporočajo, naj se uče jezika zamorcev-domačinov.«

Protestanti svoje misijonarje bogato zalagajo z denarjem in tako jim je mogoče v velikem številu razširjati svoje zgodbe sv. pisma in pesmarice v zamorskih jezikih.

Biblijska družba, ono mogočno podjetje za razširjanje protestantizma, ki ima svoj sedež v Londonu, je malo pred izbruhom vojske poročala, da je protestantsko sv. pismo prevedeno že v 450 jezikov in narečij in se je razdelilo v 7,899.652 izvodih. Tudi v Afriki ta družba vneto deluje. Dala je tiskati sveto pismo v 19 afrikanskih jezikih in izvlečke v 112 narečjih. Naj li pustimo, da se razpase in zavlada krivoverstvo?

Misijonarji ne prosijo Klaverjeve družbe le knjig, ampak ji pošiljajo tudi popolne rokopise. Apostolski vikarji iz Shiré (Njasa-jezero), Senegambije in Benina, kakor tudi apostolski prefekt Gvineje, o. Lebreton, v deželi Bazuto, o. Coudanes na Madagaskarju, so določili tudi že število, velikost, čas, korekture in odtiske.

Kako naj se ustavljamo tem iskrenim prošnjam?

Takoj od začetka svojega obstoja se je Klaverjeva družba posvetila temu tiskovnemu delu v zamorskih jezikih. In vrhovni predstojnik neke odlične misijonske družbe je na kongresu zoper suženjstvo v Parizu l. 1900. trdil, da bi Klaverjeva družba, če bi bila ustanovljena samo v ta namen, po zaslugah in važnosti nikakor ne zaostajala za družbo za razširjanje sv. vere.

Da bi se pa to tako važno podjetje kljub sedanjim težkočam in vsakovrstnim potrebam vendarle moglo izpeljati, je potrebno dvoje: denarna sredstva in delavne moči.

Da pridobimo potrebnega denarja, smo sestavili pravila za ustanovo za razširjanje katoliškega tiska v Afriki pod varstvom sv. Katarine, mučenice Aleksandrijske. Ud postane lahko vsakdo:

a) kot ustanovnik s prispevkom 5000 kron kot ustanovno glavnico;

b) kot dosmrtni ud s prispevkom 200 kron;

c) kot podpornik z letnim prispevkom 10 kron in z nalogo, razširjati to podjetje z za to primernimi letaki;

d) kot navadni ud s tem, da vsak dan moli Očenaš in Češčeno Marijo s pristavkom: »Sveta Katarina, prosi za nas in naše črne bratel!« ter z letnim prispevkom 2 kron za tiskarno.

Knjiga v obsegu 200 strani stane — enkratna zaloga v 2000 izvodih — 2000 do 5000 kron. Kdor plača eno zalogo, postane ustanovnik (ustanoviteljica) dotične knjige in njegovo ime se bo vtisnilo na naslovno stran knjige, da se

bodo zamorci, ki bodo rabili knjigo, vedno hvaležno spominjali blagega dobrotnika.

Udje te ustanove uživajo vse duhovne dobrote, katerih so deležni udje Družbe sv. Petra Klaverja. Ustanovniki in dosmrtni udje prejmejo sprejemno diplomō in imajo enako kot podporniki tega tiska pravico do brezplačnega prejemanja »O d m e v a i z A f r i k e«.

Da se bo moglo podjetje vzdržati, so potrebne tudi delavne moči. »Zetev je velika, a delavcev malo,« je nekoč rekel Zveličar apostolom. To okušamo pogosto tudi mi, kadar smo primorani naša tiskarska dela izročiti drugim tiskarnam, s čimer pa se stroški zdatno povišajo. Naj bi vendar mlada dekleta, ki čitajo te vrstice, to preišljevale pred tabernakeljem, kjer se Jezus v samoti in molčečnosti neprestano žrtvuje, želeč ves svet razsvetljevati s svojo ljubeznijo in milostjo. Naj bi vprašale tam v zakramentu skritega Zveličarja, ne bi li mogle svojega hrepenenja, da bi se mu popolnoma darovale, utešiti s tem, da kot pomožne misijonarke pomagajo afrikanke misijone preskrbovati z neumrjočimi kateheti, to je: nabožnimi knjigami.

Vsem pa bi najrajši zaklicali: Kvišku! Naprej! Ne držimo križem rok, ko gre za rešitev milijonov neumrjočih duš in za njihovo večno srečo! Naše podjetje je velevažno, kajti dobra knjiga je neumrjoč katehet, tih apostol, pomožni misijonar. Tiskana beseda je kot seme. Kdo ga hoče vsejati? Kdo želi nove afrikanke blažence, mučence iz Ugande, povelicati s pristopom k temu podjetju, ki je tolike važnosti za spreobrnjenje naših črnih bratov?

L e d ó c h o w s k a.

Izjave za pristop in prispevki naj se blagovolijo pošiljati Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Kobilice.

Večini naših čitateljev bo znano, da se v Afriki večkrat v velikih množinah pojavijo kobilice, ki opustošajo cele pokrajine in s tem povzročajo hudo lakoto. Toda tako živahen opis tega pojava, kakor nam ga podaja očividec, preč. o. Salezij, iz Družbe misijonarjev »della Consolata«, jim utegne biti še neznan.

Odšle so, kobilice, videl sem jih, in vse, kar sem doslej slišal in bral, se mi je zdelo le kakor senca, ki daleč zaostaja za resničnostjo. Kajti še tako izbrane besede ne morejo

niti oddaleč naslikati natančne podobe o velikosti takega pojava. Ti legijoni kobilic, ki so leteli nad nami, ti gosti, temni, živi oblaki, ki jim sledi prokletstvo in razdejanje, to nepopisno brenčanje, ki me je oglušalo celo uro, in ta nenadna, neprodinna tema — to vam je nepopisen prizor, ki ga ne bom nikdar pozabil. Ali naj ga opišem? Bo to pač kaj nepopoln opis, kakor da bi hotel sliko slavnega Rafaela posneti s svinčnikom. Zadoljiti se hočem torej le z nekaterimi potezami.

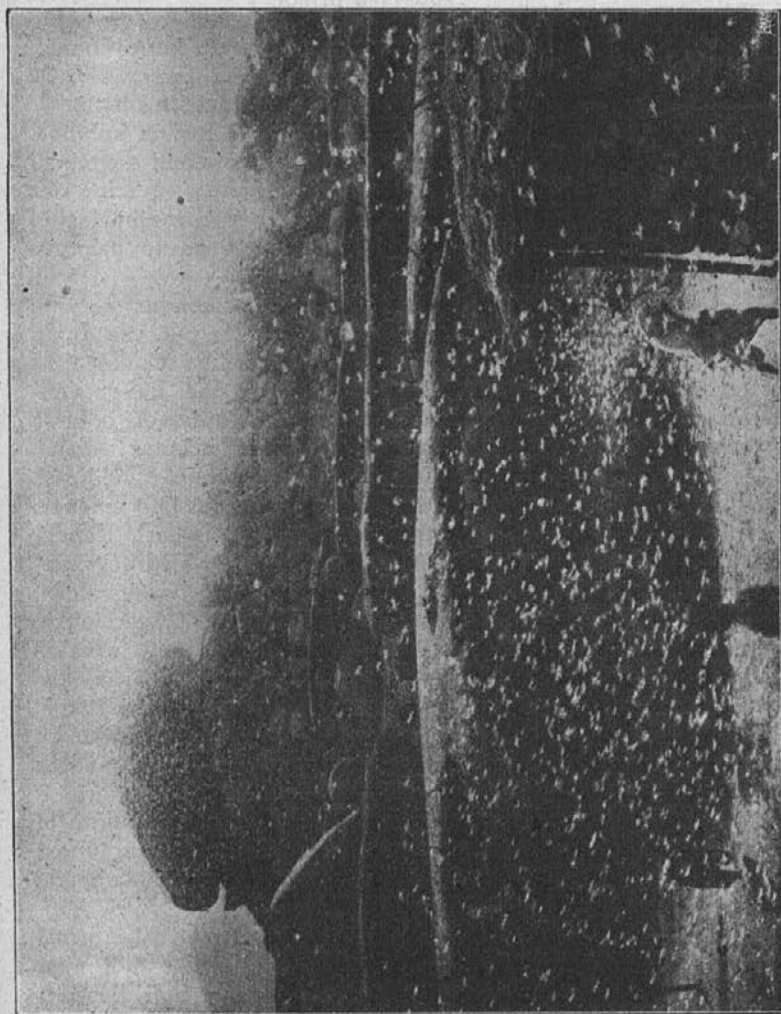
Danes so šle mimo nas; a prišle niso nepričakovano. Že več dni prej se je čutil njihov duh. Od časa do časa so se zadnje dni pojavile manjše množine, ki so letele sedaj dalje, pa se zopet vrstile, se usedle na tla in se zopet dvignile kvišku. Sedale so na drevesa in grmičje, oglodale jim listje in šle zopet dalje. Prišle so zopet druge in vedno v večjih množinah. So li bile to predstraže, ki so si ogledovale deželo? Stari Kikujci, izkušeni možje, so se skrbipolni ozirali proti zahodnemu hrbtu gorovja Kenija, zmajevali z glavami in dejali: »Utegnemo doživeti nekaj posebnega.« Otroci pa so si pripravljali vreče, veselo vriskaje: »O mati, ko bi le že kmalu prišle!«

In res so prišle. Bilo je zjutraj okrog devete ure; solnce je svetilo v vsej svoji lepoti na modrem nebu. Nenadoma se izza Leikipija prikaže grozeč, teman oblak. »Tam divja strašna nevihta,« smo rekli mi novinci. Toda starejši ljudje so dejali resno: »Sedaj jih pa imamo; so že tukaj.« Kako — ta nepregleden oblak naj bi bile kobilice? Da, bile so v resnici. Le glejte, kako ta oblak vsako minuto narašča in dobiva gotovo obliko! Pazite na predstraže! Zdaj prihajajo v svetlih trumah, vedno širših, vedno bolj mrgolečih. Medtem narašča oblak vedno bolj; že je dosegel hrbet pogorja Kenija in se vedno bolj bliža. Milijoni in milijoni mrgoléh in vršéh v nepopisni zmešnjavi nad našimi glavami — kakor vršenje mogočnega viharja. Mrači se vedno bolj, dokler se popolnoma ne stemni. Mlado in staro hiti iz koč in glasno vzklika. Boben ropota, nepopisen dirindaj nastane. Vse vpije: »Kobilice so tu, kobilice! Reši se, kdor se more!«

In nad nami se giblje črna množica, strašna kakor nevihta s točo, grozeča kakor truma malih, a mogočnih škratov. Hrumi in šumi, kakor da besni vihar skozi drevje pragozda, buči kakor valovje razdivjanega in razburkanega morja.

V sobi vlada popolna tema. Če greš na prosto, ti bijejo kobilice v obraz, brenče okrog ušes ter povzročajo grozne glasove. Vendar pa ne moreš obrniti oči od tega nenavadnega prizora, ki takorekoč prevzame vsa čuvstva. Množica sledi množici, legijoni, dà, mirijade legijonov jih je, oblak tik oblaka.

Celo uro že hite mimo nas, gnane od nevidne sile, morda iz lastnega nagona, vendar pa od moči, ki jih vlada in vodi, kakor neštete trume zvezd in padanje listja.

Megla potujočih kobilic opustoši polje v Eritreji.

Naposled se začne svetliti. Oblaki postajajo vedno bolj prozorni. Zopet posije solnce, hrum in šum poneha — odšla je grozeča nevihta, da drugod ropa in uničuje.

Vendar vse kobilice niso šle mimo nas; majhen del — a vsekakor jih je silno veliko — je ostal pri nas. Igrajo se v solnčnih žarkih ter so videti čisto bele, kakor snežinke. Od Njerija do Kenija in od Kenija do Kareme, kakor tudi po Leikipiju je vse polno snega, seveda afrikankega. Zasneženo je vse drevje in grmičje. Na vsaki veji vise cele kepe kobilic. Travniki in vrtovi so jih polni in pokrita vsa polja. Ako se jim približaš, sicer odlete, a se nedaleč zopet spuste na tla.

Ko je minila največja nevarnost, se začne lov na kobilice, pri čemer se pač najbolj odlikujejo otroci. Oboroženi s cunjami in rutami, ki jim služijo za pračo, tekajo kakor veverice čez drn in strn, skačejo čez plotove in jarke ter love z njim lastno spretnostjo skokonoge živalce in jih mečejo v za to pripravljene vreče.

Toda, ako je prihod kobilic dobrodošel otrokom, ker jim v obilici nudi priljubljene slaščice, je za odrasle pač vse drugo nego znanilec veselja in užitka. Kobilice so šiba, nadloga za kraje, kamor pridejo. Kjer se ustavijo, uničijo vse, kakor velikanska vojska samih požigalcev in roparjev. Po njihovem odhodu ostanejo drevesa gola in polja prazna, kakor pri nas pozimi. Pogosto se jih na stotine trga za kak list srednje velikosti. Našteli bi jih samo na eni rastlini na tisoče, ko bi bilo mogoče. Tukaj v Njeriju so šle samo mimo nas; a v Mogoiri, Kaheti, Ithagaki in Limuru je opustošenje velikansko in vsled tega nepopisna tudi beda in stiska ubogih ondotnih prebivalcev. Vojska je vzela vse delazmožne ljudi, nad 15.000 Agikujev je ugonobila in zato vlada žalost in tuga po vsej deželi, v vsaki družini. Razen tega je bila leta 1918. tako strašna suša, kakršne ne pomnijo niti najstarejši ljudje; polja so kakor izžgana, žetev popolnoma uničena. Videl sem na lastne oči, kako so zamorci trgali in jedli travo kakor živali. Ljudje v mnogih krajih umirajo lakote. Vlada sicer pomaža, kolikor more, a po 27 vojnih mesecih pač ni v stanu storiti toliko, kakor bi bilo potrebno. Žalostna je sedanjest, a prihodnost naravnost grozopolna. Naša ljuba Gospa Tolažnica, pomagaj ubogim Agikujcem!

Ubogi misijonar, ki proseče izteguje svoje roke proti svojim evropskim bratom, vé sicer, da je vojska tudi njim prinesla bedo in pomanjkanje. Toda on pozna tudi besede: »Dajte, in se vam bo dalo!« Pridite torej ubogim črncem na pomoč z molitvijo in miloščino in Bog vas bo za to obilno blagoslovil!

Izkaz

po Družbi sv. Petra Klaverja razdeljenih misijskih milodarov v l. 1919. med posamezne misijonske družbe.

Ti misijonski darovi so se razdelili z ozirom na več ali manj razsežni delokrog misijskih družb in na potrebo dotičnih:

Misijonarji Afrike (Beli očetje)	K	308.320·18
Očetje Svetega Duha	»	377.219·26
Lijonska misijonska družba	»	178.188·09
Očetje družbe Jezusove (jezuiti)	»	150.278·18
Sinovi najsvetejšega Srca Jezusovega	»	64.118·23
Francišskani	»	46.646·10
Kapucini	»	79.457·34
Benediktinci, oziroma njih zastopniki	»	99.197·53
Oblati Marije Brezmadežne	»	109.037·85
Družba Božje Besede (Steyl)	»	26.340·—
Pobožna misijonska družba (Palotinci)	»	21.810·60
Oblati sv. Frančiška Saleskega	»	91.095·94
Lazaristi	»	74.407·63
Očetje brezmadež. Srca Marijinega (Scheutveld)	»	41.284·01
Premonstratenci	»	12.147·40
Mašniki Srca Jezusovega	»	52.626·20
Misijonska družba sv. Jožefa (Mill-Hill)	»	83.012·—
Očetje iz Montforta	»	51.868·58
Misijonarji Naše Ljube Gospe de la Salette	»	28.023·25
Misijonarji della Consolata (Turin)	»	42.383·79
Sinovi brezmadežnega Srca Marijinega (Fernando Poo)	»	5.680·01
Redemptoristi	»	10.784·05
Trinitarci	»	6.386·60
Dominikanci	»	10.517·53
Misijonarji v Mariannahillu	»	2.156·—
Trapisti	»	4.117·75
Serviti	»	47.967·98
Misijonarji sv. Jožefa	»	3.000·—
Salezijanci	»	13.123·84
Katoliški kopti	»	67.984·65
Bele sestre Naše Ljube Gospe v Afriki	»	7.590·86
Črne sestre Naše Ljube Gospe v Afriki	»	2.000·—
Dominikanke	»	7.727·28
Sestre Dragocene Krvi	»	6.114·23
Sestre Naše Ljube Gospe apostolov	»	8.636·67
Oblatinje sv. Frančiška Saleskega	»	11.841·—

Sestre božje Previdnosti	K	22.380-56
Sestre sv. Jožefa Kluniškega	»	18.433-23
Frančiškanke v Kalé	»	5.144-59
Frančiškanke, misijonarke Marijine	»	3.993-53
Sestre sv. Družine	»	3.000-—
Pie Madri della Nigrizia	»	29.700-—
Usmiljene sestre sv. Vincencija	»	2.692-90
Frančiškanke v Mill-Hillu	»	58.958-50
Misijonske sestre v Mencingenu	»	6.258-80
Šestre Dobre in Vedre pomoči	»	2.998-35
Sestre v Dunbrodeju	»	2.637-56
Sestre Prikazanja sv. Jožefa	»	2.000-—
Sestre della Consolata v Turinu	»	2.717-35
Benediktinke	»	49-—
Sestre sv. Ane	»	6.000-—
Hčere Naše Ljube Gospe	»	2.000-—
Sestre sv. Družine najsvetejšega Srca	»	2.500-—
Redovnice Marije Brezmadežne	»	2.760-62
Po naročilu sv. Kongregacije za razširjenje vere	»	50.673-24
Razni misijonski izdatki: za tiskovine v svrhu		
propagande, nakup paramentov, bogoslužnih		
in drugih predmetov	»	154.782-63
Ustanove za črne semeniščnike	»	418.667-36
Skupna vsota	K	2,951.256-83

Rim, dne 1. aprila 1920.

Marija Terezija Ledóchowska,
glavna voditeljica.

Melanija pl. Ernst,
tajnica.

Slovenska centrala Družbe sv. Petra Klaverja se nahaja v Ljubljani, Pred škofijo 8, kamor naj se pošiljajo vsi darovi za afrikanske misijone. Tam se naročajo tudi zgoraj imenovani časniki in knjižice.

Kratko misijonsko poročilo.

O. Lavrencij Salezij piše iz Njeri-ja z dnem 19. decembra 1919: »Zaposleni smo še z ustanovitvijo novih šol-podružnic, o katerih sem Vam zadnjič poročal. Sedaj imamo 43 takih šol s 52 učitelji-katehisti. Letni izdatki zanje znašajo najmanj 5000

rupijev (1 rupij = 3 krone). Izročil sem vso zadevo v roke božje Previdnosti in v Vaše, gospa grofica. Protestanti nikakor ne mirujejo. Zlasti delavne so ameriške protestantske družbe, ki se borijo zoper nas, ustanavljajoč mnogoštevilne šole

v bližini naših misijskih postaj. Ustavljati se moramo njihovem delovanju z vsemi močmi in vsemi sredstvi, ki jih imamo na razpolago. In ta boj zanima tudi vse zamorce, ki so bili od začetka brezbrizni, a jim je sedaj voliti med nami in protestanti. Hvala Bogu, versko gibanje je za nas

zadovoljivo. V nekaterih podružnih šolah smo mogli vpisati nad 90 otrok, od katerih bodo nekateri že v kratkem prejeli sv. krst. Znova priporočam to za bodočnost našega misijona tako velevažno podjetje velikodušnosti blagih dobrotnikov.«

Spreobrnjenje slovečega čarovnika Samakupa.

Piše apost. prefekt msgr. Keiling.

Na predvečer dolgotrajnega potovanja!... Obiskati želim namreč misijone v južnem delu moje prefekture. Toda preden odidem, bi Vam rad opisal zanimiv slučaj, poročal Vam o čudežu milosti, ki se je zgodil te dni pri nas. Božja previdnost si je izbrala sina nekega čarovnika, da po njem spreobrne očeta.

Bilo je pred kakimi petimi leti, kmalu po ustanovitvi tega misijona. Nekega dne pride neki 16 do 17letni mladenič kljub prepovedi svojega očeta, slovečega čarovnika te dežele, k nam z iskreno prošnjo, naj ga sprejmemo kot notranjega gojenca v misijon. Radi mu ustrezemo. Ko je minil čas priprave, je mladi počan prejel sv. krst, pri katerem je dobil lepo ime Rok-Hijacint. Postal je sčasoma dragocena pomoč misijonu, kateremu je mnogo pripomogel do splošnega procvita. Pred kratkim smo v njegovi domači vasi, oddaljeni kakih 5 ur od misijona, postavili lepo šolo ter jo posvetili sv. Jožefu. Postala naj bi središče za pridobitev nad 3000 duš za Boga in sv. vero. Rok, ki je z izvrstnim uspehom napravil tozadevni izpit, je bil postavljen za ondotnega katehista. Dali so mu najboljšo dekle, z imenom Roza od sv. Jožefa, gojenko misijskih sester, za nevesto. Mladi par sedaj že leto dni deluje na novi šoli v Sahakundi.

Toda, kakor rečeno, je bil oče našega katehista, z imenom Samakupa, velik, daleč znan čarovnik, katerega se je vse balo. Stari so ga častili kot vedeža, mladina pa se je bala njegovih peklenskih umetnosti. A vsakdo je v vseh, bodisi dobrih ali težavnih slučajih iskal pri njem sveta in pomoči. Lahko si torej predstavljamo, kako sta si stala nasproti oče in sin. Kdo bo torej zmagal, Bog ali vladar teme? — Sinova vera je sijajno prestala težko preizkušnjo in skušnjave od strani domačih in sorodnikov. Vsakdo je vedel, da si stojita oče in sin

v odkritem boju nasproti. Bili smo zato v nemalih skrbeh z ozirom na usodo te nove, za bodočnost tako važne šole.

Kar prihiti Rok preteklo nedeljo v misijon in nam naznani smrt svojega očeta. »Toda veste, prečastiti oče — umrl je kot kristjan!« reče z žarečimi očmi. »Bog ga je sprejel v svoj raj. Tri dni sem ga poučeval. Razumel in veroval je vse. Včeraj pa, ko je čutil, da se mu bliža smrt, je prosil sv. krsta. Krstil sem ga na ime sv. Jožefa. Danes zjutraj je umrl. Pred smrtjo mi je še izročil svoje malike in čarovniško orodje; prinesel sem to šaro semkaj, da jo darujem misijonskemu muzeju. Sedaj je moj oče gotovo že v nebesih.« — Kako, Samakupa, stari čarovnik — v nebesih? — O kako veselo poročilo, kolika milost!

Katehist Rok, sin čarovnika Samakupa, s svojo ženo in otrokom.

Drugi dan se je s križem na čelu, kljub pekočemu afrikanskemu solncu pomikal dolg sprevod proti veliki planjavi, kjer se nahaja misijonsko pokopališče misijona Sahakundo. — Stari čarovnik je imel krščanski pogreb, na veliko jezo poganov, ki v svoji zaslepljenosti

nočejo nič slišati o večnosti in neumrjčnosti duše.

Opomba uredništva. Za ustanovo v svrhu vzgojevanja katehistov je potrebna glavnicca 5000 frankov. Za posinovljenje zadostuje 200 frankov letno. Ustanove so zlasti zato priporočljive, ker pri njih glavnicca ostane za vedno, kajti za vzdrževanje se porabijo le obresti. Podobne so viru, iz katerega prihaja vir blagoslova v najdaljšo bodočnost.

Čarovnik pri rodu Batonga.

Poroča o. Kasset, S. J.

Čarovnik je pri Batongih iskana in visoko čislana oseba. Njegovo čarovniško orodje — četvero kosti s skrivnostnimi znamenji — mu zagotovi stalne dohodke. Ako kdo umrje, pošljejo po čarovnika, da jim odkrije, kdo je kriv smrti rajnika. Če kdo zboli, vprašajo čarovnika po vzroku bolezni. Če je kdo kaj izgubil, naj kosti povedo, kdo je tat. Za zgled samo sledeči, dobro mi znani slučaj.

Neki mož je izmaknil 20 frankov. Okradeni ga obdolži tatvine. Toda mož dejanje trdovratno taji, potem pa se poda k čarovniku ter mu pripoveduje svojo zgodbo. Obadva se posvetujeta in napravita takole: Od ukradenih 20 frankov jih obdrži osem čarovnik, šest jih ostane uzmoviču in ostalih šest naj ta vrne neopaženo okradencu. Tat gre torej nazaj v kočo k svojemu tožniku ter mu reče: »Pojdiva k čarovniku, ki ti bo vrnil denar.« Medtem pa skrivaj položi onih šest frankov na vidno mesto. Ko prideta k čarovniku, vzame ta svoje čarovniške kosti, jih vrže trikrat ob tla in reče nato okradencu možu s slovesnim in važnim glasom: »Ti nisi izgubil 20 frankov. Imel si jih le šest in ti so v tvoji koči.« Okradenec verjame tem besedam, se vrne domov in res najde, kakor mu je povedal čarovnik, šest frankov, ki jih zadovoljen spravi. — Prekanjenca pa sta se smejala njegovi lahkovernosti.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

4. januarja. Njega eminenca kardinal Dalbor, nadškof v Poznanju in Gneznu, je v spremstvu svojega tajnika, msgr. Zakrgewskega in kanonika msgr. grofa Czapskega, blagovolil obiskati našo vrhovno voditeljico, ki jo premilostljivi knez pozna že od časa svojega bivanja kot kanonik v Poznanju. Že takrat, zlasti pa po svojem imenovanju za nadškofa, je bil vedno naklonjen prijatelj naše Družbe.

6. januarja. Na praznik sv. Treh kraljev in v osmini se je kot prejšno leto v cerkvi sv. Andreja della Valle vršila vsak dan slovesna služba božja po vzhodnem obredu in nato pridiga v kakem tujem jeziku. Ta vsem Rimljanom priljubljena slovesnost nam je nudila priliko za razdelitev naših letakov v tujih jezikih. Večkrat se govorniki poslušalcem tudi s prižnice toplo priporočali našo Družbo, kot n. pr. nam vedno naklonjeni opat msgr. Jansens O. S. B., ki je pridigal v

flamskem jeziku. Upajmo, da je ljubi Bog na ta način naklonil našim napravam novih prijateljev.

Rim, 4. februarja. Obisk preč. gospoda barona dr. Vecsey-ja, vnetega pomočnika naše podružnice v Budimpešti. Prečastiti je prinesel zelo tolažilna poročila iz svoje domovine, kjer se misijonsko delo začenja nanovo oživljati. Upanje nas navdaja, da bomo mogli naše časopise v madžarskem jeziku kmalu zopet izdajati.

11. februarja. Preč. o. general jezuitov je danes ob obletnici svoje izvolitve obiskal našo vrhovno voditeljico. V teku svojega petletnega delovanja kot vrhovni predstojnik Družbe Jezusove je izdal dvoje velekrasnih okrožnic v prid misijonom.

13. februarja nas je obiskal apostolski vikar iz Shire, škof Auneau. Poročal je o razveseljivem napredku katoliške vere v svojem misijonu ter nujno prosil katekizmov in zgodb sv. pisma za svoje ljube črnce.

15. februarja. Preč. o. Hoffman, S. J., ki je prej dolgo let bival v Inomstu in sedaj deluje kot podravatelj Germanika, je imel za naše notranje ude globoko premišljeno predavanje o duhovnem življenju. Obljubil je, da bo nadaljeval s tem vsako drugo nedeljo.

20. februarja. Zopet nas je danes obiskal apostolski vikar, namreč škof Karara iz Eritreje. Dogovoril se je z našo vrhovno voditeljico, da bo priredil v naši dvorani misijonsko predavanje. Najbolj mu je sedaj na srcu stavba velike cerkve, v kateri bi imelo prostora kakih 2000 ljudi, katoličanov njegove škofovske prestolice Asmare. Potreba take cerkve je res nujna, kajti v stari ima komaj desetina katoličanov prostora. Sam sv. oče je prispeval v ta namen 50.000 lir.

22. februarja. Gdč. Gahery iz Pariza, ki bo nekaj tednov bivala v naši sredini, je nekaterim učiteljicam pojasnila način, kako pogosto nekrščene velikomestne otroke potom slik s spreminjajočimi osebami učijo temeljnih resnic svete vere, način, ki bi se z uspehom rabil tudi v misijonih.

26. februarja. Po kapucinskem redu nam je došla ne- navadno velika in dragocena milost. Preč. o. Eligij je danes naši vrhovni voditeljici izročil diplomo, potom katere je naša družba v priznanje zaslug za misijone čč. oo. kapucinov pridružena temu redu, in sicer tako, da so vsi naši notranji in zunanji udje, podporniki in podpornice, deležni vseh zaslug, žrtev, molitev in odpustkov kapucinskega reda. Zares, dragoceno darilo!

Iz naše listnice.

Klaverjeva družba si šteje v srečo, da more dopisovati z mnogimi plemenitimi in blagimi dušami, namreč z misijonarji v Afriki, ki žrtvujejo življenje in imetje za razširjanje kraljestva božjega v temnem delu sveta in z dobrotniki misijonov, ki se odpovejo osebni zahvali misijonarjev in svoje darove pošiljajo na našo družbo.

Pisma misijonarjev priobčujemo v »Odmevu«, toda vrstice, ki spremljajo misijonske darove in ki pričajo pogosto o junaški požrtvovalni ljubezni, ostanejo svetu večinoma prikrite. Vendar Bogu so znane vse te žrtve in on ve ceniti nesebično ljubezen darovalcev. Tukaj navajamo le nekaj podatkov iz pisem blagih dobrotnikov našim čitateljem v spodbudo:

Neka dobrotnica piše: »Prebivalci našega trga so koncem tega meseca priredili romanje v I... Vožnja tja stane 25 K. Zelo rada bi se jim pridružila, da zopet vidim nepozabno svetišče; a mislila sem: »Pošlji raje teh 25 kron najpotrebnejšemu misijonarju, tudi on bo imel veliko veselje nad tem.«

Neka šolska sestra piše: »50 kron poslanega denarja so prihranki neke male, revne uradnice in določeni za botrinski dar zamorske deklice z imenom »Ana-Marija.« — 60 kron pa zbirka več Marijinih otrok, ki so žrtvovali svoje počitnice, da morejo poslati ta denar za botrinski dar zamorčkom »Karlu, Gabrijelu, Marjeti in Jerici.«

Neki župnik piše: »Kmet I. I. pošilja tem potom 1000 K. Porabijo naj se poljubno za afrikanske misijone. Tako je namreč določil njegov v Rumuniji padli sin, češ, del njegovega premoženja naj se pošlje misijonom, da ubogi pogani spoznajo Jezusa Kristusa. Preč. gg. misijonarje prosim, naj molijo za padlega, ki je bil dober kristjan.«

Neki drug duhovnik piše: »Čevljar iz moje župnije želi plačati ustanovo za zamorskega duhovnika. Izročil mi je 4000 kron in ostanek s hranilno knjižico. Prosim Vas, da se tega dobrega čevljarja, ki si je ta denar prislužil s trdim delom, in ki leži hudo bolan, spominjate v molitvi. Imenovani je blaga, pobožna duša, ki stori veliko dobrega in ki radi boleznim veliko trpi.

Sv. Peter Klaver prosi milodarov za svoje ljube zamorce po ulicah mesta Kartagena.

Kot ubog redovnik je naš svetnik le s pomočjo blagih dobrotnikov zamogel deliti miloščino. Zato so ga pogosto videli z vrečo na rami hiteti po mestnih ulicah, prosečega živil in drugih okrepčil za svoje ljube zamorce.

Kdor je sam ubog in ne more dajati miloščine, lahko podpira misijone z nabiranjem navidezno brezpomembnih predmetov, ki jih ljudje navadno mečejo v koš. V to vrsto spadajo: obrabljene pisemske znamke, odpadki štanijola, steklenični zamaški, snažni ženski lasje in drugo. To zbiranje gotovo ni težavno, a zahteva več požrtvovalne ljubezni do stvari same nego marsikak denarni prispevek. — Klaverjeva družba sprejema te predmete in jih prodaja, nato pa izkupiček nakloni misijonom. — Ravno sedaj se z zbiranjem začasnih pisemskih znamk lahko odpre misijonom bogat vir dohodkov. **Vsak naj torej postane nabiralec!** Nabrani predmeti naj se pošiljajo Klaverjevi družbi v Ljubljani.

Ponatis člankov iz „Odmeha iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Misijonska sestra — ali pomožna misijonarka?

(Odgovor onim, katere se obračajo do Družbe sv. Petra Klaverja, želeč priti v misijone.)

Hvala Bogu! Dandanes zanimanje za misijone vedno bolj narašča in z njim se množijo tudi misijonski poklici. Pogosto se za misijone vnete device obračajo na Klaverjevo družbo s prošnjo za naslov kake misijonske družbe, v katero bi jim bilo mogoče vstopiti, da pridejo v afrikanske misijone. A sedaj je tukaj težko svetovati. — Domačega misijonskega zavoda, ki bi pošiljal svoje misijonarke v Afriko, zaenkrat še nimamo, vstopiti v tuje, n. pr. v nemške misijonske zavode pa tudi ne kaže, ker odkar so Nemci izgubili svoje kolonije v Afriki, se jim stavi mnogo ovir, priti zopet v misijone, ali pa je to celo nemogoče, ker se morajo celo one misijonske sestre nemške narodnosti, ki so že dolgo let plodono delovale v afrikanskih misijonih, vrniti v domovino.

Ali naj torej mladenka, ki čuti poklic za misijonsko delovanje, čaka na ugodnejše razmere? Nikakor ne! To bi bil slab odgovor na klic milosti božje, ki za svoje vabilo zahteva hitre pokorščine. S tem bi se ne reklo samo, hrepenenju svojega srca s silo še ustavljati, ampak prepustiti pogubi morda tisoče neumrjočih duš v Afriki, katere bi se lahko rešile z misijonsko podporo.

Misijone ljubeča duša! Pregovor pravi: »Bog ne zapre nikdar vrat, da bi obenem ne odprl drugih.« To se uresničuje tudi tukaj. Ako ti je božja Previdnost zaprla eno pot v dosego tvojega cilja, ti hkrati odpira drugo, na kateri bo tvoje po žrtvah in odpovedi hrepenenče srce našlo še več utehe in boš mogla še več pripomoči k rešitvi neumrjočih duš. Ako torej

Ustanova za razširjanje kat. tiska v Afriki.

Izjava za pristop.

Podpisan

bivajoč .. v

izjavljam, da pristopim k „Ustanovi za razširjanje katoliškega tiska v Afriki“ s sledečim darom:

kron kot ustanovitelj.....
kron kot dosmrtni ud.
kron letno kot podporni.....
kron letno kot navadni ud.

Dne

Podpis:

ne iščeš lastnega zadovoljstva, ampak čast božjo in zveličanje duš, odpovej se svoji želji, podati se v poganške dežele, ter se okleni ponižnega, a ravno sedanjim časom tako primernega poklica pomožne misijonarke za Afriko! Kajti misijonska služba v zaledju je sedanjí čas nad vse važna ženska misijonska služba. Ako se bo pa pozneje med časom aspiranture pokazalo, da te ljubi Bog hoče v misijonih, bo pač Klaverjeva družba prva, ki ti bo pripomogla k izpolnitvi volje božje. Stori-la bo to, čeprav je v splošnem prepričana, da krščanska devica, katera trajno skrbi za tako potrebna gmotna sredstva misijonarjev ter tako stoterim duhovnikom Gospodovim omogočuje »vzdržati«, — misijonom več koristi, nego če bi sama sebe in svoje moči posvetila vzgoji malih črncev v kaki misijonski postaji. V tem prepričanju jo potrjujejo mnogoštevilna pisma afrikan-skih misijonarjev. Tako piše med drugimi sedanjí vlč. vrhovni prednik očetov Sv. Duha, škof de Roy, ustanoviteljici in vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe, grofici Ledóchowski: »Gospa grofica želite, naj narašča število udov Vašega zavoda... da bi mogel svoje plodonosno delovanje vedno bolj razširjati. Ta Vaša želja je tudi želja vseh misijonarjev. Naj se ta naprava, ki s svojim posebnim namenom tako odgovarja potrebam sedanjega časa, lepo razcvita in nam poma-ga! Iskreno prosim ljube-ga Boga, da usliši Vaše želje in Vam pošlje dobrih, sposobnih in požrtvovalnih sotrudnic. Afrika jih potrebuje!«

* Za natánčne podatke o zavodu Družbe sv. Petra Klaverja se je obrniti na vrhovno voditeljico Klaverjeve družbe, gospo grofico Mr. Ter. Ledóchowsko, Rim (23), via dell' Olmata 16, ali pa na tajništvo vrhovnega vodstva Klaverjeve družbe v Ljubljani, Pred škofijo 8.

Na prijazno znanje!

Vsled zvišane poštnine odslej dalje navadne naroč-nine za časnike, podporniške prispevke itd., kot tudi darov izpod 5 kron, ne moremo več pismeno potrjevati, razen kdor izrecno želi.

Hvaležno vdana Družba sv. Petra Klaverja.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

Dne 24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

Dne 9. septembra na praznik sv. Petra Klaverja.

Dne 24. septembra; na praznik Marije Rešiteljice jetnikov.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitve za razširjanje sv. vere po namenu sv. očeta.